

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvací, 1625

De Hymilitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](#)

Fomes
peccati Ie-
busus.
Iesue 15.
Iudic. 1.

798 DE MORTIFICATIONE SVI IPSIVS.
operator partem suam; & dat mihi intelligere, quod Iebuseus (id
est fomes peccati) adhuc in terra (id est carne mea) moratur.
Benefac dilecte Domine, propter gratiam tuam; quia in virtute
tua mox ad nihilum cadunt omnes inimici mei. Vnico enim ver-
bo & in ictu oculi mox omnes ante te sunt effugati.

8. Verum me oportet semper stare in timore, & nunquam mi-
hi ipsi confidere; quia licet frequenter eripior & liberor, tamē nō
sum securus. Super nullo sapore, nec commodo, nec solatio con-
fidere possum, sed tantummodo super misericordia tua, o dulcis
& misericors Domine. Sine te sum mihi ipsi onus & impedime-
tum, sed tecum & in te efficiar firmus & liber, & potens mei ip-
sius. Non possum ponere cor meum super aliquem locum, quan-
tumcumque pulcher ille fuerit; quia totum transitorium est,
quicquid hīc queritur extrinsecus; totum est instabile & insi-
curum, in hominibus, in rebus, in domibus, in clausuris; & ubi-
que inuenitur defectus, contrarietas, & resistentia in uno vel in
altero; & omnino super pati & premi, ab intra vel extra, venire
vult res qualibet in praesenti. Nihil quippe iuvat, quando passio
venit, quam decorus sit locus, vel quanta bona habeantur.

9. Qui bene cum paupertate se gerere scit, & melius pati pro
Deo, ac potius semper minus desiderat quam amplius; ille mai-
orem pacem obtinebit & altiorem latitudinem apud Deum. Quando
aliquid temporale nimium diligitur, non poterit diu interna pax
possideri. Cum simplici oculo & puro corde, cuncta aspicienda
sunt; & cauendum, ne cum delectatione sensualitatis res con-
siderentur; sic enim absque nocturno & purus in conscientia
homo permanebit. Omnibus rebus mundi & cunctis gaudijs
coeli praeponenda est voluntas Dei. Quod nobis concedat ipse
Deus. Amen.

D E

H U M I L I T A T E.

*De commendatione humilitatis, qua est fundamentum omnis
sanctitatis.*

SCRISS. II. I. **D**iscite a me, quia mitis sum, & humilis corde, dicit Dominus. Sumus magister & legifer noster Iesus Christus humilitate discere nos hortatur, quam qui bene seruauerit, citò perfectus erit, sine qua nulla lectio ad salutem valet; quia in vacuum labores qui sine humilitate aliquid scire conatur. Est autem pri-
ma

ma lectio Christi humilitas cordis, quasi fundamentum omnis virtutis, & necessaria ad peruentionem æternæ salutis. Aduertatur igitur hanc sacram lectionem, quicumque desiderat habere nunc gratiam, & in futuro vitam æternam. Qui verò istam humilitatem negligit, quicquid agit & cogitat, totum destruit & amittit. Doctrinam igitur Christi audiant omnes Christiani, omnes religiosi, omnes Sacerdotes, omnes prælati, omnes subditi, omnes nobiles & vulgares, omnes docti pariter & indocti; quia non clara, sed humilia docet Christus: non vana, sed utilia: non falsa, sed vera: non terrena, sed cœlestia.

2. Citò igitur doctus erit & beatus, quisquis Christum fuerit Matt. 11. humiliter imitatus. Est enim humilitas singularis virtus Christi, Humilitas contraria diabolο & odibilis mundo. Qui hanc corde & opere virtus in Christo tenet, Deo & Angelis placet, & securior ex hoc seculo migrabit, singularis, sicut dicit Christus: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum calorum.* Itaque sine humilitate non est salus, nec virtus, nec actio Deo grata. Omnis labor quamvis magnus, quamvis diutinus, sine hac efficitur nullus. Nam profunda humilitas arcem tenet virtutum, & de suis triumphat semper inimicis. Exultat de gratia Christi, quæ illi datur tanquam amico fideli: quia sponte se subdit creatori, totum bonum ei ascribendo, & se in cunctis deprimendo. Absque humilitate vera, vacuum geritur nomen sanctitatis: nec prodest foris honestas, si intus humilitas desit. Cum humilitate, ad summum scanditur bonus; sine ea, de summo ruitur in infernum. Testes sunt, humiliis publicanus & phariseus clatus. Horre Luciferum de cælo cadentem; intuere Lazarum humiliter iacentem, & ab Angelis in finum Abrahæ lætanter elevatum. Vnde humiliis mater Iesu dicit in cantico suo: *Deposuit potentes de sede, & exaltauit humiles.* Exempla sunt plura in scripturis sanctis; & quotidie apparent pericula de sua virtute superbientibus.

3. Qui enim appetit hominibus placere & Magnus reputari; Deo vilescit, & sicut fumus evanescit. Omnis superbus corā Deo immundus nescit se ipsum, nec suum præuidet casum. Qui erigitur in superbiam iusto Dei iudicio cadit in reprobum sensum. Qui alteri se præfert & altū de se sapit, cadit ab alto humili stante. Latens superbia, pestis iniqua: foris blanda, intus amara: in prosperis lœta, in adversis turbulentia. Qui alium querit confundere & se iustificare, se ipsum confundit, & suam superbiam demonstrat. Superbi est sibi ipsi placere, & plus sibi quam alteri credere: & aliorum facta citò reprehendere, & simplices deridere. Hic est proliuus ad omne malū. Peruersum nāque gerit iudicium, qui

qui magna de se sentit, & de alijs peiora configit.

4. Superbia nunquam melius vincitur, nisi per frequentem exercitationem in operibus despctis, & iniurijs multis, & locis extremis. Cui graue est subesse & seniori obedire, longe est à vera humilitate. Radix virtutum humilitas, preciosum ex se producit obedientiae fructum, & maturescit in charitate. Ad verum humilem spectat proprios defectus respicere, scipsum iudicare, & die noctuque sua commissa deflere. Humilis frater prælatum suum non iudicat, ne Deum iudicem offendat: socium non contristat, seniorem honorat, imperfectum tolerat, pro tentato orat, succurrit indigenti. Duo humiles bene concordant, duo superbis propinquam etiam re contendunt. Verus humilis potest securè laudari, quia in veritate fragilem se cognoscit, & acutos Dei oculos, in omni facto & cogitatu suo, expauescit.

5. Multum valet ad humiliandum se, occulta Dei iudicia timerre, & de extremo fine semper cogitare. Vere humilis est, quem laus humana non mouet. Et qui cælestem gloriam attendit, omnem temporalem honorem faciliter contemnit. Qui autem propriam gloriam querit, in veritate non stat, nec Deum perfecte super omnia amat. Humilis prælatus, Deo est charus & omni honore dignus. Humilis subditus, magno præmio coronabitur in cælis. Sobrius & castus, Angelorum est socius & hominū decus. Qui sæculi tumultum fugit, castior manebit. Devotus & internus homo secretum diligit, ut Deo liberiùs vacet. Tacitus monachus frequenter orans, cum Deo ambulat & cælum penetrat. Bene operans & iniuriam patiens, fructus colliget optimos in futuro. Qui subtilia cogitat & humilia negligit, foueam patrat, in quam nescius cadit. Qui ad altiora anhelat, suspedio animam necat. Prudens homo nihil precipitater agit. Fidelis nihil negligit, nec fraudem committrit. Iustus causas rerum examinat, antequam iudicat. Sub specie boni, fere decipimur omnes.

6. Qui nimis sibi confidit, periculo se exponit. Consultius agit, qui experto & doctiori acquiescit. Consilium querere & orationes petere, humilitatis est indicium. Sepe Deus per alium loquitur, quod homini per se non reuelat. In hoc magna humilitas & obedientia apparet, cum quis verbum Dei ab homine imperito audit, & mansuete iracundo respondet. Res plena laude, ad iniuriam tacere. Res confusione digna, superiori contradicere, nec obtemperare præceptis aut monitis virtuosis. Verus humilis obedit etiam in asperis & vilibus iussis. Plus omnibus in spiritu proficit, qui profundius se humiliat. Hostem suum uno ictu prostrernit, qui proprium videre citius frangit. Quid tam rarum & mirandum, sicut magna agere, & humiliter de se sentire? Quid plus?

plus? Gratia Dei non abutit, neque potestate concessa?

7. Ad euadendum igitur pericula diabolica, à dextris & à sinistris, instantia, non est tam potens armatura sicut humilitas vera & oratio deuota, cum conscientia pura. Superbus tot habet laqueos, quot cogitationes iniquas & elatas. Humilis mens in bonis non eleuatur, sed gratias agit de omni bono, quod accipit. Qui se tempestiuè humiliat, sapienter facit, ne deteriora sibi contingant. Per humilitatem placatur Deus de omnibus offenditis, ædificatur proximus in aliquo læsus, confunditur diabolus; aperiatur peccatori cælum, purgatur omne delictum. Vis non timere diabolum? Humilia te ipsum. Sola enim humilitas, vniuersos dia-boli laqueos evadit, potentiamque prosternit. Quotquot decepti sunt & deiecti, per mentis elationem inflati ceciderunt. Esto ergo humilis, & vilis in oculis tuis, ne Deo displiceas, & cum dia-bolo corruias. Nam cælum non suscipit nisi humiles, nec Deus eligit nisi humiles, nec iustos approbat nisi sint humiles.

DE BONA PACIFICA VITA, CVM RESIGNATIONE

PROPRIA.

I vis Deo dignè viuere, debes te ipsum illi resignare. Pone cor tuum, ad quod esse debet, tunc pacem habebis ubique. Propone grauiora portare, tunc minora facilius supportabis. Disse in omnibus te vincere, & pacem intus habebis. Quod debeo, hoc volo, & sic cælum habeo. Cum patientia & silentio, maior pax acquiritur. Sapiens est, qui bene patiens est. Si debeam me ad omnia vincere, tunc oportet me à mortificatione inchoare. Ante omnia, mortificatio mihi necessaria est bona. Quamvis haberem i stud vel illud, tamen mihi non sufficeret. Depone de corde, placet & displicet, & nihil te vrgebit. Eris quietus ab intra, si te non fundis nimis ad extra. Noli solicitari de bonis terrenis, ne perdas æterna bona in cælis, quæ Christus promisit amicis suis. Quicquid scitur vel habetur, nihil est, nisi Deus ad votum habeatur. Qui omnia parviperdit, quæ sub cælo dclestant, potest supra cælos tollere mentem, & aliquam de cælestibus gaudijs capere partem.

2. Heu quomodo potest hoc esse, quod utique volumus si quidesse? Nil tamen in veritate sumus, quāuis nobis ipsi aliquid esse